

РЕШЕНИЕ

№ 7172

гр. София, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4094** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от М. С. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес – [населено място], [улица], ет. 5, ап. 14 чрез адв. П. П. със съдебен адрес за призоваване: [населено място], [улица], офис -партер срещу Заповед № 1064/29.03.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ по чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор П. Д. Д. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя в качеството му на собственик е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - прекратяване на регистрацията на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че при извършване на процесата проверка, жалбоподателят не е управлявал МПС под въздействието на наркотични вещества по смисъла на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, а единственото което е приемал е лекарствен продукт „паракофдал“, за което представя медицинска рецепта, което било в причинно-следствена връзка с положителния тест. Счита, че с така наложената ПАМ не се постигат заложените в чл. 1, ал. 2 от ЗДвП цели, доколкото не е налице забрана да се управлява МПС след употреба на лекарствени продукти, а от друга страна посочва, че кръвните проби за наличие на наркотични вещества са по-акуратни и

резултатите от тях следва да се разглеждат като реалните такива. Моли съда за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа жалбата, като посочва, че видно от извършено химикотоксилогично изследване не е налице твърдяното нарушение от страна на М. С. Д.. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът – Младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – П. Д. Д., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.03.2023 г. в 02:30 часа в [населено място], по [улица] до блок 11 с посока на движение от [улица] към [улица], жалбоподателят М. С. Д. управлявал собствения си лек автомобил „Тойота Корола“ с рег. [рег.номер на МПС], като при извършена проверка за употреба с наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Дръгтест 5000 с фабричен номер ARME – 0069, проба номер 103, в 03:10 ч. уредът е отчел положителен резултат за „опиати“. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0176505 за Военно медицинска академия /ВМА/.

За установеното е издаден АУАН серия GA № 923563/29.03.2023 г. от автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – Е. К. А., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната заповед.

По делото са представени АУАН серия GA № 923563/29.03.2023 г.; оспорената ЗППАМ № 1064/29.03.2023 г.; Талон за изследване № 0176505; Протокол [ЕИК] за сервисна проверка на Drugtest 5000; Докладна записка от 29.03.2023 г.; Справка картон на водача; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г.; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г.; Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г.; Заповед № 513з- 9944/19.12.2018 г. С жалбата е представена листовка на лекарствен продукт „Паракофидал“ и медицинска рецепта. По делото още с писмо с рег. № 32-408.11.09.2023 г. е представен Протокол за химикотоксилогично изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози /л. 49/ и е приет като писмено доказателство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона. Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни

лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на чл. 5, ал. 3, т. 1, предл. 2 от ЗДвП, според която на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В случая, като правно основание за издаване на оспорената ЗПАМ е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, която предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година. Административният орган е приел, че жалбоподателят е управлявал процесното МПС под въздействието на наркотични вещества или техни аналози.

В действащата нормативна регламентация начините за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози от водачите на МПС, са регламентирани алтернативно - чрез медицинско/химико-токсикологично лабораторно изследване/или с тест. В приложимата Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози е предвидено, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употреба на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване, като при наличие на изследване от кръвна проба установените стойности са определящи.

В случая не е спорно, че при извършената на място проверка, водачът е бил тестван с техническо средство Драгтест 5000 с фабричен номер ARME-0069 проба номер 103,

както и че уредът е отчетел положителен резултат за „опиати“. Впоследствие на осн. чл. 3, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. е издаден талон за талон за изследване № 0176505, връчен на 29.03.23г. в 04:00 ч. лицето е дало кръвна проба за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

От представения по делото от ВМА протокол /л. 49/, от извършените изследвания на предоставените биологични проби, взети от лицето М. Д. се е установило присъствие на кодеин – в списък II (вещества с висока степен на риск, намиращ приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКНВП, както и присъствие на лекарствени вещества парацетамол и метамизол. Според заключението на изследването кодеинът е вещество, принадлежащо към групата на опиатите, с изразен антивирусен ефект, което се прилага в комбинирани препарати с аналогично действие като Паракофдал, а в настоящия случай се приема подобен произход на наркотично вещество кодеин, поради наличието на съставки от комбинирания препарат Паракофдал. В подкрепа на последното от страна на жалбоподателя е представена издадената му лекарска рецепта от 20.03.2023, в която присъства посочения лекарствен препарат.

В случая по аналогия на чл. 171, т. 1, б. „б“, съдът приема, че при дадена биологична проба извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози, резултатът именно от това изследване следва да е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества и съответно приложението на разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. След като законът дава превес именно резултатът от това изследване да е определящ по отношение констатацията за употреба на наркотични вещества и при положение, че жалбоподателят е представил доказателства за употреба на лекарствен продукт, съдържащ като активно вещество кодеин, то административният орган е бил длъжен да съобрази соченото обстоятелство и да издаде ЗППАМ по 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП след получаване резултат от това изследване, тъй като именно той е определящ по отношение констатацията за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че необосновано от гледна точка на доказателствата и неправилно от гледна точка на закона административният орган е приел, че към датата на издаване на обжалваната заповед по отношение на жалбоподателя по безспорен и несъмнен начин е установено и доказано съществуването на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

Обжалваната заповед се явява и издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличието на основанията за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП по отношение на М. С. Д.. Преди постановяването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, включително не е съобразено, че водачът е дал кръвни проби за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози, а именно резултатите от извършеното медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване по арг. чл. 14, ал. 2 от Наредба №1 от 19.07.2017г. биха били определящи за съществуването на материалноправните

предпоставки за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП.

С оглед изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, оспорената заповед като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и при неправилно приложение на материалния закон, следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото и на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК искането на жалбоподателя за присъждане направените разноски следва да бъде уважено, като СДВР бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 760 лв. в т.ч. заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение, съгласно представения по делото списък. Неоснователно се явява възражението на ответника за прекомерност на претендирания адвокатски размер, направено с представеното по делото писмо от 02.05.2023 г. Същият е под установения минимум съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не подлежи на редуциране от съда.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 1064/29.03.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а б. „б“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор П. Д. Д. в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. С. Д., ЕГН: [ЕГН] сумата от 760 /седемстотин и шестдесет/ лева, представляваща направените от жалбоподателя разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: